

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମିଳନ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟଗମ ଅଥବା କୁମ୍ଭ ଅଟେ, ଏହି ମିଳନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ, ଏହାର ସମାରକୀ ରୂପରେ ପରେ ପୁଣି କୁମ୍ଭ ମେଳା ଇତ୍ୟାଦି କରୁଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମ ଭିତରେ କେଉଁ କଥାରେ ବହୁତ-ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନୀ ରହିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ଜଞ୍ଜାନର ଯେଉଁ ସବୁ ସୁକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ସମବେଦନଶୀଳ ରହସ୍ୟ ଅଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାଇଦାର ସହିତ ଜଞ୍ଜାନମାର୍ଗ ଏବଂ ଭକ୍ତିମାର୍ଗକୁ ତୁଳନା କରି ପରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେପରି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଫୁଟକିଦିଏ ତା’ପରେ କାମୁଡ଼ିଦିଏ ସେହିପରି ତୁମକୁ ସେବା କରିବାର ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । କୁମ୍ଭ ମେଳାରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଇ ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ଗୀତ:- ଇସ ପାପ କୀ ଦୁନିଆ ସେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପାପର ଦୁନିଆକୁ କଳିଯୁଗୀ ପତିତ, ଭୁରଷ୍ଟାଚାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର, ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଅଥବା ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି କାରଣ ଏଠାରେ କେହି ବି ପବିତ୍ର ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ପତିତ-ପାବନୀ ଗଙ୍ଗା ବା ତ୍ରିବେଣୀ ଅଟେ ତେବେ ପୁଣି ଡାକୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ ? ତେବେ ଗଙ୍ଗା ବା ତ୍ରିବେଣୀ ତ ସବୁ ଦିନ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ସବୁ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ଡାକି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଡାକିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ବି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯିଏକି ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ନିବାତମା କୁହାଯିବ ବଚ୍ଚରମାନ ସେଭଳି କେହି ବି ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ସେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରିବାକୁ ହୁଏ । ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବେ ଏବଂ ସଂଗମ ଯୁଗକୁ ହିଁ କୁମ୍ଭ କୁହାଯାଏ । ଏଠାରେ ତ୍ରିବେଣୀ ସଂଗମର ନାମ କୁମ୍ଭ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତିନୋଟି ନଦୀ (ଗଙ୍ଗା, ଯମୁନା, ସରସ୍ଵତୀ) ଏକାଠି ହୋଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଦୁଇଟି ନଦୀର ମିଳନ ଅଟେ, ତୃତୀୟ ନଦୀକୁ ଗୁପ୍ତ ନଦୀ ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ କ’ଣ ଏହି କୁମ୍ଭ ମେଳାରେ କେହି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବେ ? ପତିତ-ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସିଏ ହିଁ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଏବଂ କଳିଯୁଗକୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପରିଣତ କରିବା—ଏହା ତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହିଁ କାମ, ନୁହେଁ କି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର । ତେଣୁ ଏସବୁ ହେଲା ଅନ୍ଧଧର୍ମଦୟା ଏବଂ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାତି ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ବାତି ହୋଇଛ । ବାତି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଥାଏ । ତେବେ କାହାର ମୂଲ୍ୟ ଶହେ ଟଙ୍କା ତ କାହାର ମୂଲ୍ୟ ୨୫୦୦ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ତ ବହୁତ ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି କୌଣସି ରୋଗ ହେଲେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ସେହିପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ରୋଗୀ ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏବେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ଗାୟନ ଅଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ବହୁତ ଦିନ ପରମ୍ପରା ଅଲଗା ରହିଲେ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ସଂଗମଯୁଗର କୁମ୍ଭମେଳା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୁମ୍ଭମେଳାରେ ବହୁତ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ଏହାଦ୍ଵାରା ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କର ଏବଂ ସରକାରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଶରୀର-ମନ-ଧନ ସହିତ ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ବାବା ପୁଣି ତୁମକୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସଞ୍ଚାରର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ତ୍ରିବେଣୀ ନାମରେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରିଥା’ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସଂଗମ ତାକୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁଠାରେ ସବୁ ନଦୀମାନେ ଆସି ସାଗର ସହିତ ମିଶୁଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ କୌଣସି ସାଗର ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ନଦୀମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶିଛନ୍ତି । ନଦୀ ଏବଂ ସାଗରର ମିଳନକୁ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମେଳା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମାମାନେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସରକାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରେଳ ଉଡ଼ା, ମୋଟର-ଗାଡ଼ି ଉଡ଼ା, ସ୍ଥାନର ଉଡ଼ା ଜମି ଇତ୍ୟାଦିରୁ ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ରୋଜଗାରର ମେଳା କୁହାଯିବ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ବିଚାର କରିପାରିବ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଲାଗିବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସେବା କରାଇବା ଉଚିତ । ସବୁଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଛନ୍ତି ମମ୍ମା ଦ୍ଵିତୀୟ ନମ୍ବରରେ ହେଲେ ସଞ୍ଜୟ (ଜଗଦୀଶ ଭାଇ) । ଯାହାକୁ ବାଣ୍ଟିବା ପୁଣି ପର୍ରା ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଲେଖିବା ଦରକାର ଏହି ଚରିବେଶୀ ପତିତ-ପାବନୀ ନୁହେଁ । ପତିତ-ପାବନ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଚରିବେଶୀକୁ ସଦଗତି ଦାତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ନଦୀମାନେ ତ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ଏଠାରେ ଆସିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର ତେଣୁ ଏହି ବିଷୟରେ ପରଚରା ଛପାଇ ବାଣ୍ଟିବା ଦରକାର— ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନେ, କ’ଣ ପତିତ-ପାବନ ଜଞ୍ଜାନ ସାଗର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା ଏହି ନଦୀମାନେ ? ଏହି ନଦୀମାନେ ତ ସଦାସର୍ବଦା ଅଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ଆସିବା ପାଇଁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁତ କାଳ....ଏବେ ସେହି ସତଗୁରୁ ଆସି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସଦଗତି ଦେଇ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଜଞ୍ଜାନ ସ୍ଥାନ ତ ବାସ୍ତବରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା କରିବା ଉଚିତ୍ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହିଁ । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଦେବତାମାନେ ରହୁଥିଲେ । ଯାହାକୁ ଶିବାଳୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ କୁମ୍ଭପୋଳାକୁ ଯାଇ ପିଲାମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଇ ଜଞ୍ଜାନ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏଥିରେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ପତିତ-ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା, ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆସେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହୁଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । ତେବେ ରକ୍ଷାବନ୍ଧନର ସମ୍ବନ୍ଧ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନଙ୍କ ସହିତ ନୁହେଁ । ପୁଣି ପ୍ରତିଦିନ ମଧ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ କରାଯାଏ ଏପରି ନୁହେଁ କି ଚରିବେଶୀ ସହିତ କେହି ପ୍ରତିଦିନ କରନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ବାବା, ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ କରୁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରିଦେବି । ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ରାୟ । ଏହା ଉପରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେବାଧାରୀ ହେବା ଦରକାର । ଆହୁରି ଅଧିକ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ଭଲ ମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ଗତରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବାହାରିବେ, ଏମିତିକି କେତେବେଳେ ନିଆଁ ଲଗାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ କରିବେ ନାହିଁ । କାହାର ଯଦି ଝଗଡ଼ା କରିବାର ଆସ ତେବେ ଗାଳି ପ୍ରଥମେ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦିଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ ନିରହକାରୀ ହୋଇ ନିରବ ରହିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଗଲେଣି । ତୁମକୁ ସନ୍ଦେଶ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ହେବ । ସେମାନେ ତ କୁମ୍ଭ ପୋଳାକୁ ବିଶେଷ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଥିବା ତ୍ରାମାର ଖେଳ । ସେଠାରୁ ମଧ୍ୟ କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ କରିବାରେ ପରିଶ୍ରମ ତ ନିର୍ଗତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ କୁମ୍ଭପୋଳାରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାହାସ ଦରକାର, ଚିହ୍ନା ଜଣା ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର ଯେପରି କୌଣସି ବିଘ୍ନ ନ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ତୁମକୁ ପରମାଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ପତିତ-ପାବନ କିଏ ? ମନୁଷ୍ୟ ତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସଂସାରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କେହି ମରିଗଲେ କହିଥାନ୍ତି ଅମ୍ଭଙ୍କ ସଂସାରଗବାସୀ ହେଲା । ସେଠାରେ ତ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭୋଜନ ଅଛି, ତେବେ ସେଠାରୁ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଡାକି କାହିଁକି ଖୁଆଉଛନ୍ତି ? ତୁମେ ଶ୍ରୀନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଯାଇ ଦେଖ କେତେ ସବୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭୋଜନ ତିଆରି ହେଉଛି । ତେବେ ଶ୍ରୀନାଥ ପୁରୀ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥପୁରୀ, ବାସ୍ତବରେ ଜଗତ୍କର ହିଁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଦେଖିବ ଶ୍ରୀନାଥ ଦୂଢ଼ାଞ୍ଚାରେ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ବ୍ୟସ୍ତନ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରୀରେ କେବଳ ସାଧା ଅନ୍ନର ଭୋଗ ଲାଗିଥାଏ । ଘିଅ ଆଦି କିଛି ପଡ଼ିନାଥ । ତେବେ ଏହାଦୂଢ଼ାଞ୍ଚା ପାରଥକ୍ଷ୍ୟ ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି— ଯେତେବେଳେ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବ୍ୟସ୍ତନ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ୟାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଗଲେ ସେତେବେଳେ ଶୁଖିଲା ଅନ୍ନ ମିଳିଲା । ତେଣୁ ଏଥିରେ ବହୁତ ଭଲ ରହସ୍ୟ ରହିଛି । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଏତେ ସବୁ ଭୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ପୂଜାରୀମାନେ ଦୋକାନରେ ବିକ୍ରି କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ରୋଜଗାରର ମଧ୍ୟ ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଭୋଗ ତ ମାଗଣାରେ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାକୁ ବିକ୍ରି କରି ପଇସା ରୋଜଗାର କରିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ଦେଖ ଏସବୁ କେତେ ଅନ୍ଧଗନ୍ଧଧାର କଥା କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଜଞ୍ଜାନମାର୍ଗ ହେଲା ସଦଗତିର ମାର୍ଗ, ତେବେ ଗଞ୍ଜାସ୍ଥାନ ଦୂଢ଼ାଞ୍ଚା କ’ଣ ସଦଗତି ମିଳିପାରିବ! ତେଣୁ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବଡ଼ କାଇଦାର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଫୁଟକି ଦିଏ ତା’ପରେ କାମୁଡ଼ି ଦିଏ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଦରକାର । ଏହା କେତେ ସୃକ୍ଷ୍ମ କଥା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତୁମର ଗତି ଏବଂ ମତ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହାର ଅର୍ଥ ତ କେହି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ତୁମର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଯେଉଁ ସଦଗତି ମିଳୁଛି ତାହା ତୁମେ ହିଁ କରିପାରିବ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସଦଗତି ଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏଥିରେ ସର୍ବ ଶବ୍ଦ ନିର୍ଗତ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ବହୁତ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ବହୁତ କମ୍ ତେବେ ପ୍ରଜା ତ ବହୁତ ହେଉଛନ୍ତି ନା ।

ମନୁଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ବହୁତ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳୁଛି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦାନ କରିବା ଦୂଢ଼ାଞ୍ଚା ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ସେମାନେ ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ସେହି ଦାନପୁଣ୍ୟରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ ତ ଭେର ଅଛନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାବତାରମାନଙ୍କର ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଧର୍ମ ହିଁ ଶକ୍ତି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଧର୍ମକୁ ବୁଝିଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଏହି

ବର୍ଣ୍ଣାକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଦିଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଛ ସେହି ପିତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ଅନ୍ତର୍ତ୍ତମ ମତି ଅନୁଯାୟୀ ଗତି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ତୁମର ପାପ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦଗ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ଚକ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଯିବ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ତୁଟାଇ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯୋଡ଼ିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଅନ୍ତର୍ତ୍ତମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେହି ପିତା ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିବେ । ଯଦି ଅନ୍ୟ କାହା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା ତେବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଦୃଢ଼ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କମ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ବାସ୍ତବରେ କଳ୍ପର ସଂଗମକୁ ହିଁ କୁମ୍ଭ କୁହାଯାଉଛି, ଯେତେବେଳେ କି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ମିଳନ ହେଉଛି । ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଯିଏକି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏକଥାକୁ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମର ଜୀବନ ରୂପୀ ନୌକା କିପରି ପାର ହେବ ? ନୌକା ପାର ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜତନ୍ତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ତେବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ହିଁ ରାଜତନ୍ତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲନ୍ତି ନାହିଁ ଶେଷରେ ସେମାନେ ଛାତିଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେହି ସନ୍ତାନମାନେ ମୋ ସାଥୀରେ ଯାଇପାରିବେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପୀ ଦୀପ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦୀପ ଲିଭିଯାଇଥିବ ସେମାନେ କେବେ ସାଥୀରେ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ମୋ ସାଥୀରେ କେବଳ ଅନ୍ୟ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଯିବେ । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ଅନ୍ତର୍ତ୍ତମ ସମୟରେ ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ ସମସ୍ତେ ହେବେ ସବୁ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏକାତ୍ମି ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପରତ୍ସେକ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ପଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଅନ୍ତର୍ତ୍ତମ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ସ୍ୱପକ୍ଷ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼ିବ । ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ଼ ଅଟେ, ଏଥିରେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବୃକ୍ଷର ମୁଖ୍ୟ-ମୁଖ୍ୟ ଶାଖାପ୍ରଶାଖା ହିଁ ଦେଖାଯାଉଛି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ମୁଳଦୁଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତା ଧର୍ମ । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମ ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଶକ୍ତି କମ ରହିଥାଏ । ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ରକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର ଥିଲା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭାରତ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଜାପାନକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର କୁହାଯିବ । ନା, ଏପରି କେବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆର୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାତ୍ମକର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ରାତ୍ରି କ୍ଲାସ (୨୪.୦୪.୨୮)

ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ସୁଖଗାନ୍ତରି ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ତାଙ୍କର ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି । ତେବେ ସେ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ମହାନ ଦେଶ ଅଟେ ଏବଂ ଭାରତର ହିଁ ବହୁତ ମହିମା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଭାରତରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଗାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତେବେ ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରେ ହିଁ ବିଶ୍ୱରେ ଗାନ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର ଦୁନିଆରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଧର୍ମ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଗାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି କରିଥିଲେ ସେହିପରି କରୁଛନ୍ତି ଏବେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯେହେତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତୁମର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲୁଛି । ଆଉ ତ କାହାର ଏହା ଉପରେ ବିଚାର ଚାଲୁନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ଦୁନିଆରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ଦେହକୁ ହିଁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବ ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ କେବଳ ଜଣେ ମାତ୍ର ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଯାଉଛି । ବାକି ହନୁମାନ ବା ଗଣେଶଙ୍କ ଭଳି କେବେ କେହି ନଥିଲେ । ତେବେ ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୂଜାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଆର୍ଛା—

ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଗୁଡ଼ନାଲଟ୍ (ଗୁରୁରାତ୍ରି) । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଦୃଢ଼ରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଦେହର ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଅନ୍ତର୍ତ୍ତମ ସମୟରେ ବାବାତ୍ମକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ମନେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ ।

(୨) ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ନିରବରେ ରହିବା ସହିତ କଣ୍ଠକୁ ଫୁଲ କରିବାର ମେହନତ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବାଡ଼ି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ବାଣୀ ସହିତ ମନୋବଳ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେବା କରି ସହଜରେ ସଫଳତାର ମୁରୁତ୍ତି ହୁଅ ।
ଯେପରି ବାଣୀ ସେବାରେ ସଦା ସରବଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବାର ଅନୁଭବୀ ହୋଇଗଲଣି, ସେହିଭଳି ସବୁ ସମୟରେ ବାଣୀ ସାଥୀରେ ମାନସିକ ସେବା ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋବଳର ସେବା ସ୍ଵତଃ ହେବା ଦରକାର । ତେବେ ମାନସିକ ସେବାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସବୁ ସମୟରେ, ପୂର୍ବଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରତି ଆପେ-ଆପେ ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନାର ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାଶନ ନିଜକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେଉଥିବ, ମନ ଭିତରୁ ସବୁ ସମୟରେ ପୂର୍ବଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଆଶୀର୍ବାଦ ବାହାରୁଥିବ । ତେବେ ଏହିଭଳି ମାନସିକ ସେବା କରିବା ଦ୍ଵାରା ବାଣୀର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହେବ ଏବଂ ଏହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନୋବଳର ସେବା ସହଜରେ ସଫଳତା ମୁରତ କରିଦେବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ନିଜର ପୂର୍ବଦ୍ଵାରା ଚାଲି-ଚଳଣ ଦ୍ଵାରା ବାବାତ୍ମକ ନାମକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***